»Cvili, majko, i žali i prolivaj grozne suze,
majko Margarito;
cvili, majko, i žali i prolivaj grozne suze,
i da ti se nikdare od suz lišca ne osuše,
majko Margarito
i da ti se nikdare od suz lišca ne osuše,
nit ćeš braca dozvati, nit ćeš sinka dočekati,
starice nebogo:
nit ćeš braca dozvati, nit ćeš sinka dočekati.«

Sv. Augustin pripovijeda, da je jedanput čuo tajanstveni zov, koji mu je poručivao: uzmi i čitaj! I ti, čitatelju, ne čekajući tajanstveni zov, uzmi i čitaj ovu divnu pjesmu, jer ona oplemenjuje srce i bogati dušu — takvu moć ima taj »pjesnički sklad drevne hrvaštine« (Josip Horvat).

Pjesma je ispjevana na »prastari način«, a satkana neusiljenom riječju, koja govori punim ustima samobitno hrvatski, pa dosezi njezinih riječi, natopljeni poezijom i umiveni u njoj, penjući se iznad sebe, nadilaze se i nadrastaju, a to nam je potrebnije od kruha svagdašnjega. Nadrasti se!

IZMEĐU MENE I NEBA

Ivan Lendić

Između mene i neba
list aloje
prepun boli otkupljene samoćom
i vrijeme
uokvireno beskrajnošću
iz moje sjenke toče se posljednje kapi...
srce zrcali
vječnošću

Bol aloje smjestit ću u maslinovu krošnju
listom obujmit pučinu
svu prošlost rasuti u prah
nizina

... a ja ću
bez opojnog otrova na usni
i vremena
uronuti u jvečnost koja je
Ti.